

RaeAnne
Thayne

Dromen van
vroeger

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2012 RaeAnne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Sweet Laurel Falls*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham / Trevillion Images; FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1151 6
ISBN 978 94 027 6699 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2022

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Maura McKnight-Parker wenste dat ze Kerstmis een jaartje kon overslaan. Het leek haar heerlijk om een warm holletje op te zoeken en dwars door alle feestelijkheden heen te slapen.

Met een zucht keek ze voor de laatste keer de gezellige erker van haar boekwinkel/koffiebar rond, waar ze een paar comfortabele banken en fauteuils had neergezet die normaal door de winkel verspreid stonden. Alles leek klaar voor het kerstfeestje van de Books and Bites-boekenclub. Vanavond zouden de leden bij elkaar komen om gezellig te kletsen en cadeautjes uit te wisselen.

Overall stonden al schaaltes klaar met M&M's, gekruide noten en popcornmix. Op de schaaltes stonden vrolijke kerstmotieven, en ze had zelfs haar kerstservies tevoorschijn gehaald.

De boekwinkel was ook al versierd. Daar had ze niet veel aan hoeven doen, want in de Dog-Eared Books & Brew stonden al sinds de week voor Thanksgiving kunstkerstbomen met elegante blauwe, witte en zilveren ballen. Sneeuwvlokken en glinsterende versieringen in dezelfde kleuren hingen aan het plafond en dansten in de winter wanneer iemand de deur opendeed.

Ook voor de cadeautjes was gezorgd: ze had een klein kerstboompje neergezet vol handgemaakte glasgeblazen versieringen, gemaakt door een kunstenaar met een galerie in haar woonplaats. Voor alle leden van de boekenclub had ze zo'n versiering besteld.

Alsof dat snoezige cadeautje nog niet genoeg was, had ze de afgelopen dagen alle kasten en dozen in haar kantoor nagezocht en voor alle clubleden cadeautasjes samengesteld. Die zaten vol

koffie- en theezakjes, notitieblokjes, boekenleggers en andere kleinigheidjes die auteurs en hun uitgevers altijd naar de winkel stuurden.

Ondanks haar diepgewortelde wens dat ze zich thuis als een vos in een knus hol voor de kerst kon verschuilen, was ze al dagen bezig om alle details van dit feestje voor te bereiden. Het was de beste manier om iedereen een rad voor ogen te draaien. Ze had een verschrikkelijk jaar achter de rug en wilde haar beste vrienden en haar familie de indruk geven dat ze haar best deed om de draad weer op te pakken. En om hen te overtuigen, moest ze van het feestje een succes maken.

Misschien zou iedereen haar dan met rust laten en wat ruimte geven om haar eigen weg te zoeken.

‘Wat vind je?’ vroeg ze aan April Herrera, die net een heleboel mokken uit de kleine vaatwasmachine achter de toonbank haalde.

Haar rechterhand, die verantwoordelijk was voor de koffiebar, keek met een dromerige blik in haar ogen naar de gezellige hoek. De blik leek helemaal niet te passen bij haar hennarode haar, haar getekende wenkbrauwen en haar glinsterende piercings. Het zijden T-shirt met lange mouwen dat ze onder haar barista-shirt en schort droeg, verborg de tatoeages op haar armen. Als je April zo zag, leek ze een wilde, cynische meid. In werkelijkheid was ze een van de liefste mensen die Maura ooit had ontmoet. En wat nog belangrijker was: ze was intelligent, ze werkte hard en ze voelde de stemming van hun klanten goed aan.

‘Het ziet er ontzettend gezellig uit. Echt perfect. Ik weet zeker dat jullie een fantastische avond zullen hebben,’ antwoordde April.

Maura had een zwak voor rebelse meisjes, waarschijnlijk om-

dat ze er zelf een was geweest. ‘Weet je zeker dat je niet kunt blijven?’

‘Nee, jammer genoeg niet. De bijeenkomsten van je boekenclub zijn altijd hilarisch. Ik moet altijd vreselijk lachen om je moeder, en het is erg grappig om Ruth en Claire te horen discussiëren. Komt het wel eens voor dat ze dezelfde mening hebben over een boek?’

‘Zelden,’ zei Maura. Ook op andere vlakken waren de vrouwen het bijna nooit met elkaar eens. Ruth Tatum werkte in de boekwinkel, en zij en haar dochter hadden op zijn zachtst gezegd een ingewikkelde relatie. ‘Nou, blijf dan. Je weet dat iedereen het gezellig vindt als je erbij bent. Je had een heel interessante kijk op het vorige boek dat we hebben behandeld.’

‘Het gaat echt niet, sorry. Ik moet weg zodra Josh me komt aflossen. Ik ga vanavond voor het eerst met mijn team in het donker skiën.’

‘Gaat dat goed?’ vroeg Maura.

‘Heel goed,’ antwoordde April stralend. ‘Ik denk dat ik binnenkort in het vaste rooster mag meedraaien.’

April trainde voor deelname aan het plaatselijke skipatrouille-team en volgde cursussen voor een eerstehulpdiploma. Maura wist niet hoe ze het voor elkaar kreeg om te werken, lessen te volgen en in haar eentje voor haar tweejarige zoon te zorgen. Misschien was dat ook wel een van de redenen waarom ze zich over April had ontfermd. Ze wist hoe het voelde om een jonge alleenstaande moeder te zijn.

‘Wat goed!’ zei ze. ‘Als je je werktijden wilt aanpassen, hoor ik het wel. Met mij kun je alle kanten op. En je kunt altijd een beroep op me doen als je een oppas voor Trek nodig hebt.’

‘Bedankt, Maur.’

‘Als het in je drukke schema past, kun je in januari misschien met de boekenclub meedoen,’ zei ze.

‘Goed plan!’ April wilde nog wat zeggen, maar een klant wilde koffie bestellen en had op het belletje op de toonbank gedrukt om haar aandacht te trekken. Ze stak haar hand op naar Maura en liep naar de klant om de bestelling op te nemen.

Maura keek reikhalzend uit naar januari. Na al het gedoe rond de feestdagen hoefde ze dan misschien niet meer de schijn op te houden dat het fantastisch met haar ging terwijl haar hart in werkelijkheid een klomp ijs was.

Ze pakte nog een bakje met gekruide nootjes en zette het op een bijzettafel. Daarna verplaatste ze een schaal met pepermuntkussentjes naar een andere plek. Het was zowel een zegen als een vloek dat ze zoveel dierbare vrienden en familieleden in Hope’s Crossing had. Ze wist dat ze van haar hielden en dat ze zich zorgen om haar maakten. Ze begreep hun bezorgdheid en probeerde er dankbaar voor te zijn, maar doorgaans werd ze er doodmoe en gestrest van.

Soms gaf die altijd aanwezige bezorgdheid haar het gevoel dat ze onder een lawine was begraven. De druk was zwaar en verstikkend, en ze snakke naar een beetje lucht. Zelfs haar kleine bungalow aan Mountain Laurel Road zou niet langer een veilige thuishaven voor haar alleen blijven. Over een paar dagen kwam haar studerende dochter, Sage, thuis voor de feestdagen, en ook zij zou haar moeder angstvallig in de gaten houden.

Nog maar een paar weken. Een paar weken moest ze nog de schijn ophouden, en dan kon ze de koude januari-avonden in haar eentje doorbrengen.

Nadat ze nog een laatste keer had rondgekeken, herinnerde ze zich dat ze een paar extra exemplaren van het boek van deze

maand uit de kast had willen halen, voor het geval iemand zijn eigen exemplaar was vergeten en iets wilde opzoeken. Zich denkend dat er een paar exemplaren vóór in de winkel lagen, liep ze er vlug naartoe.

Door de etalageruit zag ze dat het buiten zachtjes sneeuwde. De grote wollige vlokken reflecteerden de kleurige kerstlichtjes van de andere winkels aan Main Street. Hope's Crossing lag in een prachtig winterlandschap, en de plaatselijke winkeliers deden hun best om het stadje een ouderwetse, aantrekkelijke charme te geven. Bijna alle winkels hadden kerstversiering. Maura had led-ijspegels aan de dakrand bevestigd, die leken te druipen.

Haar moeite om haar zaak gezellig te maken leek te worden beloond, want het was druk in de winkel. Aan het aantal voetgangers en auto's op straat te zien, was het voor de andere winkeliers ook geen doorsnee donderdagavond. Overal was het gezellig druk.

Een automobilist zette zijn SUV op het laatste parkeerplaatsje in de straat, enige tientallen meters van Maura's winkel en tegenover het café. Een man in een leren jack en een spijkerbroek stapte uit. Meteen belandden er sneeuwvlokken op zijn golvende donkere haar en de schouders van zijn warme cacaokleurige jack. Hij zag er goed en verzorgd uit.

De leden van haar boekenclub konden elk moment arriveren, en eigenlijk moest Maura de laatste voorbereidingen gaan treffen, maar om de een of andere reden werd ze gebiologeerd door de man, die ze nog steeds niet helemaal goed kon zien. Hij keek haar denken aan haar eerste grote liefde. Misschien was het zijn kaaklijn, of anders zijn manier van lopen. Jackson Lange – sexy en gevaarlijk, jong, wrokkig en verschrikkelijk intelligent. Behalve wanneer zijn vervelende vader in de winkel kwam, dacht ze zel-

den nog aan Jack. Ze vroeg zich af waarom ze over hem nadacht terwijl ze nog genoeg te doen had.

De man liep om zijn auto heen om de deur aan de passagierskant te openen, een hoffelijk gebaar dat ze tegenwoordig veel te weinig zag. Ze was benieuwd naar de persoon die hij bij zich had, maar voordat ze een glimp van de vrouw kon opvangen, ging de deur van de winkel open. Claire en Evie kwamen binnen, de geur van sneeuw en Kerstmis meebrengend. Hun vrolijke, lachende stemmen klonken nog melodieuzer dan kerstliederen.

‘Ik weet het,’ zei Claire. ‘Dat heb ik ook tegen hem gezegd, maar het is zijn eerste kerst als stiefvader en geloof me, hij vindt het nog spannender dan Owen en Macy. Ik heb de cadeautjes al vijf keer op een andere plaats moeten leggen, want hij vindt ze elke keer.’

‘Ja, wat had je dan verwacht?’ Evie haalde haar wollen sjaal van haar hals, die de kleur had van heide en was versierd met sliertjes kralen in plaats van met franjes. ‘Hij is opgeleid tot rechercheur. Het is zijn werk.’

Waarschijnlijk waren ze naar de boekwinkel gelopen vanuit Claires kralenwinkel, een straat verderop. Evie huurde een appartement van Claire boven de winkel. Evie was aan het daten met Brodie Thorne, de zoon van haar vriendin Katherine, en Maura vermoedde dat hun band snel hechter werd.

Claires lieve, mooie gezicht begon te stralen toen ze Maura zag. ‘Je winkel ziet er fantastisch uit. Dat wil ik elke ochtend zeggen als ik hier kom koffiedrinken, maar je staat nooit lang genoeg stil om naar me te luisteren.’

‘Je moeder heeft heel veel gedaan. Het was haar idee om de sneeuwvlokken en de versieringen aan het plafond te hangen. Ze zijn leuk, hè?’

Ruth werkte nu al maanden in de boekwinkel, maar Claire leek er nog steeds niet aan te zijn gewend. Dat kon Maura haar niet kwalijk nemen. Ze was zelf ook stomverbaasd geweest toen Ruth tijdens die akelige, sombere weken in de lente had aangeboden haar in de winkel te helpen. De tijdelijke afspraak was overgegaan in een arbeidscontract, en dat beviel iedereen prima.

‘Ruth is een fantastische werknemer,’ verzekerde ze Claire nogmaals. ‘Ze werkt hard, ik kan op haar rekenen, en vaak heeft ze onverwachte, goede ideeën, zoals die sneeuwvlokken.’

‘Daar komt ze net aan,’ zei Evie.

En inderdaad, daar kwam Ruth binnen, vergezeld door Maura’s moeder, Mary Ella, en Katherine Thorne. Ze waren in het gezelschap van Janie Hamilton, die nog niet zo lang in het stadje woonde. Ze was een van de vele mensen over wie Katherine zich had ontfermd, en ze werden op de voet gevolgd door Charlotte Caine, die de plaatselijke snoepwinkel runde.

Maura haalde diep adem en zette een vrolijk gezicht op. Die geforceerde glimlach was haar tweede natuur geworden sinds haar wereld acht maanden daarvoor voorgoed was veranderd. ‘Hallo, allemaal. Wat leuk dat jullie er zijn.’ Ze omhelsde haar vriendinnen, die jassen, mutsen, sjaals en handschoenen kwijt moesten alsof ze ruiende pinguïns in de lente waren.

Ze droegen allemaal feestkleding: glimmende blouses, feestelijke sjaaltjes, bungelende oorbellen en kralenkettingen.

Opeens voelde Maura zich saai in haar suède jasje, getailleerde roomkleurige blouse en spijkerbroek, al droeg ze een van haar favoriete kettingen, een stevig snoer van houten kralen dat ze vorig jaar in Claires winkel, String Fever, had gemaakt. ‘Komt Alex niet?’ vroeg ze.

‘Angie haalt haar op,’ antwoordde haar moeder. ‘Ik kreeg net een sms dat ze wat later komen. Zoals gewoonlijk.’

‘O, gelukkig maar, want zij zou het dessert meenemen. Haar verrukkelijke cupcakes met pompoenspecerijen.’

‘O, lekker! Die met de kaneelcrème bovenop?’ vroeg Claire. ‘Ik hoef niet meer te lijnen om in mijn bruidsjurk te passen, dus ik kan er wel eentje nemen.’

Maura kon het zich veroorloven om er wel vijf of zes te eten, want al haar kleren waren tegenwoordig te wijd. Het was verbaazingwekkend hoe weinig trek ze de laatste tijd had. ‘Neem allemaal maar een kop koffie of thee. Ik ga alles klaarzetten.’

Terwijl ze iedereen naar de koffiebar stuurde, zag ze dat April haar schort aan het haakje hing. Josh Kimball was gearriveerd om haar af te lossen. Hij zwaaide en liet haar zijn charmante lach zien. Ze slaagde erin om naar hem terug te lachen. Josh zag er altijd uit als een wasbeer, omdat hij bij het snowboarden een zonnebril droeg. Zijn gezicht was gebronsd, maar het gebied rond zijn ogen was wit.

‘Tot morgen,’ zei April, haar jas pakkend.

‘Bedankt voor alles. Succes met de patrouille en tot morgen.’

April zwaaide en trok de deur open. Op dat moment kwamen er een man en een vrouw de winkel in. Het was alsof Maura een stomp in haar maag kreeg.

Het was de man die ze een halfuurtje geleden bij het café had zien lopen. Ze zag het aan zijn golvende donkere haar, zijn onpraktische leren jack en zijn geruite sjaal. In het licht van haar winkel herkende ze nu ook zijn gezicht.

Deze man leek niet zomaar op Jackson Lange.

Het wás Jackson Lange.

Eén kort waanzinnig moment werd haar brein een verwarde

kluwen van herinneringen aan de tijd dat ze jong, impulsief en smoorverliefd was geweest. Ze dacht aan de eerste keer dat Jack in de donkere bioscoop haar hand had vastgehouden, vertrouwelijke gesprekken op zonverwarmde rotsen hoog in de canyon, hartstochtelijke kussen, verstrengelde ledematen en de rust die ze alleen bij hem had gevonden. En daarna het grote verdriet en de scherpe, bijtende angst toen hij was weggegaan.

Iemand zei iets tegen haar. Ruth, dacht ze vaag, maar ze was zo geschokt dat de woorden niet tot haar doordrongen.

Jack had gezworen nooit meer voet in Hope's Crossing te zetten. Het waren de felle, vastberaden woorden van een achttienjarige jongen geweest.

Toch zag ze hem nu staan.

Lieve help, en deze kerst wás al zo ellendig. Dit was de slagroom op de taart. Jackson Lange kwam met zijn ongetwijfeld beeldschone vrouw naar haar winkel om een kop cappuccino te drinken en misschien tussen de boeken te snuffelen. Non-fictie, waarschijnlijk, of de reisboeken. Of anders zocht hij misschien iets in haar kleine maar mooie assortiment architectuurboeken. En hij kwam ook nog eens nu haar boekenclub net was gearriveerd.

Ze zou hem natuurlijk gewoon kunnen negeren. Als ze wegdoek achter een boekenkast, zag hij haar misschien niet eens. Waarschijnlijk had hij geen idee dat ze de eigenares van Dog-Eared Books & Brew was. Hoe zou hij dat moeten weten? Ze kon een van haar werknemers opdragen hem mee te nemen naar de andere kant van de winkel. Of misschien kon Josh hem met zijn gespierde snowboarderslijf de winkel uit zetten. Ze had nog nooit van een boekwinkel met een uitsmijter gehoord, maar het klonk als een goed idee.

Te laat. Precies op dat moment draaide hij zich om, en zijn blauwe ogen bleven op haar rusten. Ze zag dat hij haar ook herkende. Vreemd genoeg leek het hem niet te verbazen dat hij haar hier zag. Het was bijna alsof hij naar haar op zoek was. Dat was natuurlijk onzin, want de afgelopen twintig jaar had hij geen enkele poging gedaan contact op te nemen. Hij had haar zó kunnen vinden, want zij was altijd in dezelfde plaats blijven wonen.

Ze zag dat hij door de jaren heen alleen maar aantrekkelijker was geworden. De sombere, wrokkige tienerjongen die destijds al een onweerstaanbare aantrekkingskracht op de meisjes had uitgeoefend, was uitgegroeid tot een grote sexy man met helderblauwe ogen, een krachtige mond en een resolute kaaklijn. Dat laatste was waarschijnlijk het enige uiterlijke kenmerk dat hij met zijn vader deelde.

‘Gaat het?’

Met moeite scheurde ze haar blik los. Toen ze opzij keek, zag ze dat haar moeder haar bezorgd bestudeerde. ‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Je ziet krijtwit, schat. En ik heb je al drie keer gevraagd of je die verrukkelijke truffels zelf hebt gemaakt. Wat is er aan de hand?’

‘Ik...’ Ze wist niet wat ze moest zeggen. Het was alsof al haar hersencellen het werk tijdelijk hadden neergelegd.

Jack kwam naar haar toe. Ze zag hem een stap zetten, en daarna nog een. Haar handpalmen werden vochtig en ze voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Dat hielp niet bij haar pogingen samenhangende gedachten te vormen.

In paniek draaide ze zich om, alsof ze de laatste twee minuten daarmee kon uitwissen en kon doen alsof dit alleen maar een nachtmerrie was. ‘Ja, ik heb de truffels zelf gemaakt. Dat is niet moeilijk, hoor. Je moet alleen zorgen dat je de room heel gelei-

delijk toevoegt en dat de extracten van goede kwaliteit zijn.’ Ze begon aan een hele verhandeling over haar zelfgemaakte chocoladetruffels, maar haar woorden stierven weg toen ze besepte dat niemand naar haar luisterde. De hele boekenclub staaarde naar een punt boven haar schouder.

‘Wat leuk dat je er bent!’ riep Mary Ella opeens. ‘O, lieverd, wat fijn om je te zien. Ik dacht dat je pas dit weekend zou komen.’ Met uitgestrekte armen liep haar moeder langs haar heen.

Oké, dit was dus echt een nachtmerrie. Maura dacht dat Mary Ella niet eens iets over haar relatie met Jack wíst, want ze hadden hun liefde die zomer geheimgehouden voor hun families. Die hadden namelijk al genoeg aan hun hoofd gehad.

Terwijl ze zich afvroeg of ze wellicht in een parallel universum was beland, dwong ze zichzelf om te kijken. Mary Ella was Jáck niet om de hals gevlogen, maar iemand achter hem. Toen Mary Ella opzij stapte, zag Maura eindelijk wie het was. Haar ingewanden leken in dun, broos ijs te veranderen.

Haar negentienjarige dochter, Sage, stond een halve meter achter Jackson Lange. Ze ging bijna volledig schuil achter zijn brede schouders. Maura’s verdoofde brein begon eindelijk weer te werken en berichten uit te zenden. Het waren allemaal waar-schuwingssignalen.

Sage. Samen met Jackson Lange.

Met hun tweeën in hetzelfde vertrek. Sterker nog, met hun tweeën op dezelfde vierkante meter.

Maura had nog nooit een paniekaanval gehad, ondanks de hel die ze de afgelopen acht maanden had meegemaakt, maar nu voelde ze er eentje opkomen. Haar hart ging als een razende tekeer en ze voelde het bloed in haar borstkas, haar nek en haar gezicht bonken. ‘S-Sage.’

Haar dochter keek haar een paar tellen aan, maar voor het eerst stond er een behoedzame blik in haar expressieve ogen.

Ze wist het.

Maura wist niet eens waarom dat besef tot haar doordrong, want haar dochters blik was afstandelijk en gesloten, maar op de een of andere manier werd het haar duidelijk dat Sage de waarheid kende. Eindelijk. Na twee decennia.

‘Wie heb je meegenomen, schat?’ vroeg Mary Ella, haar oudste kleinkind loslatend. ‘Een vriend van je?’ Ze keek vragend naar Jack, alsof ze hem probeerde te plaatsen. Het was alsof ze hem vaag herkende, maar niet meer wist wie hij was.

‘Dit is Jackson Lange. Je hebt vast wel eens van hem gehoord. Hij is een beroemde architect.’

Maura voelde het enthousiasme van haar vriendinnen. Iedereen wist dat Hope’s Crossing een architect had voortgebracht die als de nieuwe Frank Gehry werd gezien.

Mary Ella’s blik werd koeler en ze zette een stap achteruit. ‘Nu zie ik het. De zoon van Harry.’

‘Zo ben ik heel lang niet genoemd.’ Dat waren zijn eerste woorden, en eigenlijk had het Maura niet moeten verbazen dat zijn stem nog lager en aantrekkelijker klonk dan vroeger. Het was alsof ze het geluid in haar ruggengraat voelde.

‘Ja. De zoon van Harry Lange.’ Sage keek weer koeltjes naar haar moeder. ‘En hij is niet mijn vriend, maar mijn vader.’

Maura zoog lucht naar binnen. Oké. Nu kon ze er niet meer omheen.

Deze kerst moest echt de ergste van haar leven zijn.